

Revolution is a dinner party

KEXIN HAO

Onverteerbare onzin

Pieter T'Jonck
Gezien op 19 november 2026
Museum M, Leuven, in het kader van het Playground Festival 2026

‘Revolution is a dinner party’ van de Chinese, in Den Haag wonende Kexin Hao, was net zo’n verrassing op het Playground Festival als ‘Gasp’ van Diane Mahin. Het stuk snijdt de absurditeit van het hedendaagse politieke wereldtoneel aan vanuit een Chinees perspectief. Om preciezer te zijn: Hao vertrekt vanuit de uitspraak van ‘voorzitter Mao’ dat de revolutie geen *dinner party* is. Haar revolutie is dat wel: ze vreet zich wellustig door de berg onverteerbare onzin die het wereldtoneel voor ons uitstort. Met een knipoog naar Voltaire en de Sade.

25 NOVEMBER 2026

Hao citeert Mao Zedong omstandig: “A revolution is not a dinner party, or writing an essay, or painting a picture, or doing embroidery; it cannot be so refined, so leisurely and gentle, so temperate, kind, courteous, restrained and magnanimous. A revolution is an insurrection, an act of violence by which one class overthrows another.”

Wie ooit China bezocht weet dat je nog steeds om de oren geslagen wordt met dat soort uitspraken van Chairman Mao, ongeacht de uitgesproken kapitalistische afslag die het land al nam sinds Deng Xiaoping en nu uitgesproken nationalistische trekken aanneemt.

Eerzame dooie mus

Hao maakt van die ideologische slagzinnen een absurde poppenkast. Een echte, opvouwbare kinderpoppenkast, geschilderd in felle, orgaan- en vleeskleurig rode strepen en krullen die sprekend lijken op een hoop darmen en stukken vlees die van een snijtafel in een slachthuis gevallen zijn. Ondanks dat wat

ongemakkelijke beeld schaart het publiek zich echter maar al te graag, als kinderen vol verwachting, rond de poppenkast. In dezelfde positie als Chinese kinderen die al vanaf hun prilste jeugd zo'n ideologische bakerpraatjes opgelepeld krijgen. Tot ze er zelf in geloven.

Er zijn twee poppen: de mus en de rat. Allebei al lang dood. Ze ontmoeten elkaar in het hiernamaals. De mus is de beste van de klas: ze gelooft hardnekkig in de woorden van de Leider, ook al leidden die ertoe dat alle mussen in 1955 uitgeroeid werden als vijanden van het volk. Ze pikten immers graantjes van het veld en bedreigden zo de oogst van het volk. Het gevolg: een jaar later vernielden sprinkhanen de hele oogst bij gebrek aan natuurlijke vijanden zoals mussen. De poppenkast-mus lijkt het niet te deren: haar geloof in de grote voorman is ongeschonden. Meer zelfs: ze vindt dat ze haar leven offerde voor de goede zaak van het communisme.

De mus is uit hetzelfde hout gesneden als Candide, de 'held' van Voltaire.

Ze is daarmee uit hetzelfde hout gesneden als Candide, de 'held' van Voltaire in zijn gelijknamige roman. Het is een snijdende commentaar op de flauwekul waarmee de kerk mensen dom hield, maar ook een snijdende commentaar op Leibniz, de filosoof (en China-lover!) die tegen beter weten in volhield dat we in de beste van alle mogelijke werelden leven. Of is ze een Justine, de nog onfortuinlijker heldin van de Sade die voor haar deugdzaamheid gestraft werd met de ergst denkbare vernederingen?

Smerige kapitalistische rat

De rat is het absolute tegendeel van de mus. Hij genoot van het eten dat hem vanuit de rioleringen van het Franse kwartier in Hanoi toestroomde. Dat hij volgens de mus daardoor een profiteur en een kapitalist is, het zou wat. In een doortrapte redenering keert hij de zaak zelfs om: de vogel, die het hemelrijk voor zich alleen heeft is de echte kapitalist die neerkijkt op arme stumpers als de ratten waar iedereen van walgt. Maar als verschoppeling ziet de rat, beter dan wie ook, dat de mooie praatjes van de Fransen, en de even vrome praatjes van de communisten, over orde en netheid, over vooruitgang en rechtvaardigheid, over waardigheid en trots, een schaamblad waren en zijn voor gulzigheid en hebzucht, met daaronder de totale chaos.

Extreme valse wimpers, witte grime en rozige wangen maken van Kexin Hao een lieflijk porseleinen poppetje.

Dat alles passeert de revue in tien minuten, in de vorm van onnozele kinderpoppenkast. Onwaarschijnlijk. De klap op de vuurpijl is het moment waarop Kexin Hao haar eigen hoofd tussen de twee poppen in het venster van de poppenkast propt. Extreme valse wimpers, witte grime en rozige wangen maken van haar een lieflijk porseleinen poppetje. Ze kondigt zichzelf aan als 'Silverfish'. Wellicht verwijst ze daarmee naar de zilvergrijze insecten die hele bibliotheken opvreten, maar misschien ook naar de visjes die in China – zoals alle vissen – een symbool zijn van overvloed. Of is die verwarring gewoon bedoeld? Deze zilvervis vrolijkt in elk geval de twee poppen – dood of niet - op met de mededeling dat ze één wezen zijn. Samen vormen ze een enorm spijsverteringskanaal. De mus is de mond, de rat is de aars en de zilvervis de

maag. Met als enige doel in het - nou ja - leven: eten, eten, eten.

Uitbundig zwartgallig

“Chewing the letters that weave our world, I’ve worn out its fibres, I have ruminated its secrets, and here I am to spill them out: we are the viscera of the world, the mouth, gall, and guts, and the god of devour, by whom the universe digests. No need to seek salvation in our lifespan beyond time. From now on, there’s only dinner parties left!” De enige echte revolutie is de dinner party. De onzin doorslikken.

Wat kan je met politieke bagger anders doen dan ze zo snel mogelijk weer uitkakken?

Dat viert Kexin Hao uitbundig als ze van achter de poppenkast tevoorschijn komt. Haar staartjes zijn opgebonden aan stangen, als voelsprieten. Ze draagt een wijde hoepeljurk gemaakt van ineengeflanste stukken stof onder een body van stugge stukken leer die als vleugels over haar borsten liggen, een werkstuk van Vincent Wong en Laura Snijders. Dat wonderlijke wezen, stevig verbonden met de rat en de mus, danst vrolijk tussen het publiek terwijl ze ons haar zwartgallige boodschap als een vrolijk wijsje, op pompende beats, toevoegt. Op twintig minuten fileert ze zo de politieke bagger die ons ook vandaag nog steeds door de strot geramd wordt. Wat kan je daar anders mee doen dan ze zo snel mogelijk weer uitkakken?